

การใช้ภาษาอังกฤษ ในภาษาไทย

คำหมาน คนไค

ภาษาของคนกลุ่มใดยอมใช้สื่อสารโดยคนกลุ่มนั้น แรกเริ่มทีเดียวภาษาอังกฤษคงใช้สื่อสารกันในกลุ่มคนอังกฤษเท่านั้น ต่อมาอิทธิพลทางเศรษฐกิจและการเมือง ทำให้คนกลุ่มอื่นๆ ต้องใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มชนที่ไม่ใช่คนอังกฤษหรือไม่ใช่ “ฝรั่งเชื้อสายอังกฤษ” มักใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาเดิมของตนบนพื้นฐานของวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังนั้นการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มชนที่ไม่ใช่คนอังกฤษจึงอาจจะ “ไม่ตรงกัน” กับภาษาอังกฤษที่ใช้กันโดยคนอังกฤษ

ในปัจจุบันคนไทยใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ มากขึ้นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน แม้คนไทยใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ มากขึ้น ผู้เขียนคาดว่าภาษาไทยก็จะดำรงอยู่ต่อไปเพราะภาษาไทยมีภาษาเขียน แต่ในกาลข้างหน้า ถ้าคนไทยใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ มากขึ้นและทวีขึ้นอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ สักวันหนึ่งภาษาไทยอาจจะเหลือแต่เพียงภาษาเขียนอยู่ในเอกสารหรือแผ่นซีดีที่เก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ก็ได้ ความเห็นนี้เกิดจากการเปรียบเทียบกับการ (จะ) ลื่นไปของภาษาเดิมของคนไทยที่สืบเชื้อสายจาก “ข้า” บางกลุ่ม เช่น ขมุ กะเลิง กะโซ่ เป็นต้น

การใช้ภาษาอื่นในภาษาของตนเองมีสาระที่ต้องปฏิบัติคือ “**ใช้ให้ตรงกับ**” (ผู้เขียนไม่ใช่คำว่าผิดหรือถูก) ข้อกำหนดและตามความนิยมของเจ้าของภาษานั้น เมื่อคนไทยอีสานใช้ภาษาไทยกลางสื่อความในการสมัครงานกับคนกรุงเทพฯ คนอีสานต้องพยายามใช้ภาษาไทยกลางให้ตรงหรือคล้ายกับที่คนกรุงเทพฯ กำหนดหรือตามความนิยมของคนกรุงเทพฯ ไม่เช่นนั้นอาจจะถูกดูแคลนหรืออาจจะไม่ได้งานทำ ในทำนองเดียวกันการใช้ภาษาอังกฤษไม่ว่ากับคนไทยด้วยกันหรือกับคนต่างชาติต้องใช้ให้ตรงกับข้อกำหนดและตามความนิยมของคนอังกฤษทั้งในด้านหลักภาษาและด้านวัฒนธรรมทางภาษา

การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ผู้เขียนพบเห็นในปัจจุบันเป็นการใช้ภาษาระหว่างคนไทยกับคนไทย คือผู้ส่งภาษาเป็นคนไทยและผู้รับภาษาก็เป็นคนไทย ผู้ใช้ภาษาอังกฤษใน (ปนกับ) ภาษาไทยอาจมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อสื่อความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากไม่มีคำบัญญัติในภาษาไทยหรือเมื่อคำในภาษาอังกฤษเป็นที่แพร่หลายและเป็นที่ยอมรับมากกว่า และมีจุดมุ่งหมายรองเพื่อแสดงศักดิ์ศรีของตน

ผู้เขียนมีภาระงานและอาชีพเกี่ยวกับการอ่านหนังสือและเอกสารต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร สารคดี เอกสารของหน่วยงาน หนังสือเรียน หนังสือส่งเสริมการอ่าน คู่มือครู เอกสารโฆษณาสินค้า ฯลฯ ได้พบว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยเป็นจำนวนมากในเอกสารเหล่านั้น นอกจากนี้ผู้เขียนมีโอกาสเข้าประชุมสัมมนาและได้ฟังคำบรรยาย คำอภิปรายของผู้เข้าร่วมกิจกรรม และได้พบว่าผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยหรือใช้ปนกับภาษาไทยเป็นจำนวนมาก จำนวนคำและจำนวนครั้งที่ใช้ก็มีไม่น้อย การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ผู้เขียนพบเห็นมีลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. **เรียกชื่อเฉพาะของบุคคล สัตว์เลี้ยง นิตินบุคคล สถานที่ โครงการ โครงการงาน ฯลฯ เป็นภาษาอังกฤษ** เช่น Bird, Joy, OTOP, KBank, Beach Resort ฯลฯ

2. **พูดคำไทยและคำอังกฤษปะปนกันในประโยคเดียวกัน** เช่น อาทิตย์หน้าพวกเราจะไปเซอร์เวย์หาข้อมูล, อย่าลืมไปรับแม่คะ ไฟล์ได้จากอุตรเครื่องลงสามทุ่ม ฯลฯ

“

การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ผู้เขียนพบเห็นในปัจจุบัน

เป็นการใช้ภาษา

ระหว่างคนไทยกับคนไทย

คือผู้ส่งภาษาเป็นคนไทย

และผู้รับภาษาก็เป็นคนไทย

ผู้ใช้ภาษาอังกฤษ

ใน (ปนกับ) ภาษาไทย

อาจมีจุดมุ่งหมาย

หลักเพื่อสื่อความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เนื่องจากไม่มีคำบัญญัติ

ในภาษาไทย

หรือเมื่อคำในภาษาอังกฤษ

เป็นที่แพร่หลาย

และเป็นที่ยอมรับมากกว่า

และมีจุดมุ่งหมายรอง

เพื่อแสดงศักดิ์ศรีของตน

”

3. พูดย่อแล้วแทรกหรือขยายความด้วยภาษาอังกฤษและภาษาไทยปนกันไป เช่น คนเราเรียนรู้จากการกระทำอย่างที่ฝรั่งว่า learning by doing ซึ่งหมายความว่า การปฏิบัติด้วยตนเองทำให้เกิดการเรียนรู้ ฯลฯ

4. พูดย่อคำ วลี หรือประโยคภาษาอังกฤษแล้วแปลหรืออธิบายเป็นภาษาไทย เช่น Put the right man on the right job. หมายถึงส่งคนที่ถูกต้องเหมาะสมไปทำงานที่ถูกต้องเหมาะสมกับเขา ฯลฯ

5. เขียนคำภาษาไทยแล้วใส่วงเล็บคำหรือวลีภาษาอังกฤษต่อชิดกับคำไทย เช่น ความคิดรวบยอด (concept) ภูมิปัญญาท้องถิ่น (local wisdom) ฯลฯ

6. เขียนประโยคภาษาไทยแล้วใส่วงเล็บประโยคภาษาอังกฤษต่อชิดประโยคนั้น เช่น จะอยู่หรือจะตายนั้นคือปัญหา (To be or not to be, that is a question) ฯลฯ

7. เขียนวิสามานยนาม (proper noun) ที่ออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น เช่น ชื่อประเทศ บุคคล สถานที่ ภูเขา แม่น้ำ องค์กร ฯลฯ ด้วยภาษาไทยในประโยคภาษาไทย เช่น คนโตไปทำงานที่ซีแอตเติลในอเมริกา คนกลางตั้งร้านอาหารที่ซิดนีย์ในออสเตรเลีย คนเล็กอยู่ที่โกเบในญี่ปุ่น ฯลฯ

8. เขียนวิสามานยนาม (proper noun) ที่ออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น เช่น ชื่อประเทศ สถานที่ แม่น้ำ ภูเขา องค์กร บุคคล ฯลฯ ด้วยภาษาอังกฤษในประโยคภาษาไทย เช่น หุบผา Grand Canyon อยู่ในลำน้ำ Colorado ที่เป็นเส้นพรมแดนของรัฐ Arizona กับ Nevada ฯลฯ

ผู้เขียนสังเกตและเห็นว่าการใช้ภาษาอังกฤษผสมกับภาษาไทยของคนไทย ทั้งการพูดและการเขียนมีบางพฤติกรรมที่อาจจะทำให้การสื่อความไม่ชัดเจน ผู้เขียนไม่อาจวิพากษ์ว่าพฤติกรรมเหล่านั้น "ผิด" หรือ "ถูก" แต่มีความเห็นว่า "ไม่ตรงกับ" ข้อกำหนดหรือความนิยมของคนอังกฤษ เช่น

1. การพูดน้ำหนักเดียว คือพูดภาษาอังกฤษอย่าง "บรรจง" แบบพูดไทย โดยออกเสียงทุกพยางค์ของคำต่างๆ ด้วยน้ำหนักและจังหวะเสมอกัน เช่น Good

morning. ออกเสียงว่า "กูด-มอ-นิง" ทั้งสามพยางค์เสียงชัดเจนและน้ำหนักเสมอกัน

2. การไม่ออกเสียงหนักของพยางค์สำคัญ คือการออกเสียงตามรูปตัวอักษรและไม่ออกเสียงหนักเบาตามที่เจ้าของภาษากำหนด โดยเฉพาะเสียงพยางค์ท้ายคำ เช่น school bus ออกเสียง สคูน-บัต Seattle ออกเสียง ซี-แอ็ด-เดิน much ออกเสียง มัด ฯลฯ ต่างจากคนเกาหลี ญี่ปุ่น ที่ออกเสียง มัชชึ

3. การออกเสียงเพี้ยนและเกิน คือ ออกเสียงไม่ตรง ขาดและเกิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่เข้าใจ ไม่เห็นความสำคัญของเสียง หรือออกเสียงไม่ได้ เช่น Good morning. บางคนออกเสียง กูดสะ-มอ-นิง world ออกเสียง เวิน โดยไม่ออกเสียง l และ d

4. การออกเสียงตามวิธีสะกดอักษรไทย เริ่มต้นด้วยอ่านภาษาอังกฤษโดยการสะกดผสมอักษรแบบภาษาไทย เมื่อเขียนเป็นภาษาไทยก็เขียนตามที่สะกดอักษร เมื่อพูดก็พูดตามที่เขียนและตามความเข้าใจ เช่น เมือง San Jose ออกเสียงและเขียน ซานโจส หรือซานโจเซ่ เมือง Tucson ออกเสียงและเขียน ทักซัน margarine ออกเสียงและเขียน มาร์การีน salmon ออกเสียงและเขียน แซลมอน ฯลฯ ซึ่งไม่ตรงกับที่คนอังกฤษออกเสียง

5. การใช้อักษรย่อ แม้ว่าหนังสือการใช้ภาษาอังกฤษและพจนานุกรมหลายฉบับ ได้กำหนดแบบแผนของการใช้อักษรย่อ ผู้ใช้ภาษาอังกฤษปนไทยจำนวนหนึ่งมักเขียนอักษรย่อไม่ตรงกับที่เจ้าของภาษากำหนดไว้ เช่น OPEC และ NATO มักเขียนโดยใส่จุด แต่อักษรย่อบอกเวลา a.m. และ p.m. ซึ่งเขียนได้ทั้งตัวเล็กและตัวใหญ่ บางคนไม่ใส่จุด

6. การเขียนตัวอักษรเอน (italics) ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนมากน่าจะมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ตัวอักษรเอนในภาษาอังกฤษ

ตัวอย่าง

(1) คำภาษาอื่นที่เขียนปนกับภาษาอังกฤษ เช่น On our journey in Laos we met a lot of Kha or Lao Terng. Songkran festival is celebrated in every community in Thailand.

(2) ชื่อของหนังสือ สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ ละคร ฯลฯ เช่น There were some copies of Bangkok

8 ภาษาปริทัศน์

Post and Matchon in the Tambon library. Luke Isan is the best work of Khampoon Boontawee.

รวมทั้งชื่อเรือ เครื่องบิน จรวดนำวิถี ภาษาละตินที่เป็นชื่อทางชีววิทยาระดับชนิดพันธุ์พืช-สัตว์ ฯลฯ ต้องใช้อักษรตัวเอน แต่ชื่อเขียนที่พบเห็นส่วนมากทำไม่ตรงกับข้อกำหนดดังกล่าว อาจเป็นเพราะผู้ใช้ภาษาไม่เห็นความสำคัญของเรื่องนี้ก็ได้

8. การใช้อักษรตัวใหญ่ (capital letters) ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนใหญ่มักเขียนขึ้นต้นคำด้วยอักษรตัวใหญ่ ทั้งที่เป็นคำเดี่ยวและในคำในวลี ทั้งที่อยู่ในวงเล็บและนอกวงเล็บ การเขียนลักษณะนี้มีอยู่ทั่วไปในสารคดี บทความ งานวิชาการ หนังสือเรียน เช่น ความทันสมัย (Modernization) ปัจจัยทางวัฒนธรรม (Cultural Factors) รถโรงเรียน (School Bus) วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (Natural Science) ฯลฯ ซึ่งไม่ตรงกับหลักการใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้เขียนเข้าใจว่าคนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีย่อมรู้ว่าการเขียนตามแบบแผน (formal) และการเขียนตามใจชอบ (fancy) กรณีใดใช้อักษรตัวใหญ่และกรณีใดใช้อักษรตัวเล็ก การใช้อักษรตัวเล็กตัวใหญ่เป็นสาระสำคัญประการหนึ่งในการเขียนตามแบบ

แผน ตำราการใช้ภาษาอังกฤษกำหนดสาระในเรื่องนี้ไว้ประมาณ 30 ข้อ แต่ผู้เขียนสังเกตว่าการใช้ภาษาอังกฤษในประโยคภาษาไทย ทั้งการเขียนในวงเล็บในลักษณะคำแปลและการเขียนเรียงคำ มักเขียนขึ้นต้นคำด้วยอักษรตัวใหญ่ ทั้งๆ ที่คำหรือวลีเหล่านั้นเป็นสามัญนาม (common noun) และบางคำเป็นคำบุรพบทคำเชื่อมและคำขยาย

ผู้ใช้ภาษาอังกฤษตามที่กล่าวหลายคนเป็นครู อาจารย์ และคณาจารย์ บางคนมีอักษรย่อหน้าหน้าและต่อท้ายชื่อ บางคนอาจไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างลุ่มลึก หรือบางคนมีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี แต่อาจจะชอบทำอะไรตามใจแบบไทยแท้ก็ได้

มีแนวทางและวิธีการหลากหลายในการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนในสถานศึกษาเป็นแนวทางหนึ่ง การเรียนตามอรรถาจารย์เป็นแนวทางหนึ่ง และการเรียนนอกระบบจากสังคมและสื่อสารมวลชนก็เป็นอีกแนวทางหนึ่ง ผู้ใหญ่ในสังคมและสื่อสารมวลชนทำอะไรถือว่าเป็นแบบอย่างและเป็นบทเรียนแก่เยาวชน การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยของผู้ใหญ่ตามที่กล่าวในบทความนี้อาจจะเป็นแบบอย่างแก่เด็กและเยาวชนเช่นเดียวกัน

I do not believe in Belief ... Lord I disbelieve - help thou my belief.

- E.M. Foster (1879-1970) -

I only regret that I have but one life to lose for my country.

- Nathal Hale -

Focus on making things better, not bigger.

- H. Jackson Brown, Jr. -